

A kézierő előnyei

1: előszó

Ez eddig rendben. A cím - tudniillik. A "műfajban, illetve témában" van egy egészen alacsonynövésű /azaz: lebecsült, de nem lebecsültnivaló/ probléma.

/Mit is mondhat az ember a gyár? üzem? koszfészek? zegzugos és szűk utcáiba szorult török kamionsofőrnek:

- Kolléga! Problema! Kollega: problema! /

Tiszteletreméltó anyagom bőven belefér a "társadalomtudományi esszé" ködös kategóriájába, amennyiben a társadalom egy darabját tartalmazza, kellően, vagy kelleetlenül rendezve, elvonva és össze-vissza, ahogy a szemlélő jónak tartja /nem jó ez a "szemlélő", legyen inkább "rész/t/vevő", vagy észvevő, vagy vevő, vagy evő, vagy vő, vagy Ő/. Értékes anyagom elmegy irodalomtudományi esszének is, amennyiben érzékelteti a magas ihlet és a mély valóság kapcsolatát, ill. amennyiben felfogható egy megíratlan regény vagy elbeszélés tömör és elemző elvet/ül/ésének is. Az én drágán szerzett anyagom beválna /színes/ "útleírásnak", amennyiben folytonosan úton vagyok Magam és a Magyar Munkahely között; kritikának, amennyiben kritizálom Magam, a Magyar Munkahelyet, és bármi egyebet, ami akad; publicisztikának, amennyiben publikálom /-nám/, mint rövid lélegzetű nem-megváltó-szándékúnak álcázott megváltó-szándékút; szociográfiának, amennyiben valakikről szól, s ezek miegyebeiről.

A biztonság /napjaink kulcsszava/ kedvéért maradjunk az "esszénél": ez meglehetősen elegáns, és azt értek rajta, amit akarok.

Ennyi sejtelmesség után nézzük, mi is a nagy bűdös helyzet: egy darab Végzett Hallgató, azaz most már Középiskolai Tanár, nem foglalja el Protekciós Gimnáziumi

állását Allandó Lakhelyén /értsük jól: szülői támogatás, biztonság/, hanem az Egyetemi Városban marad, Albérletben lakik, Fizikai Munkát vállal a Könnyűipar egy Regényes Színhelyén, kilátástalanul dolgozik és pihen.

És most ne köpje le a Tisztelt Olvasó a Hőst a Szellem és Függelenség és Könnyörtelenség Atlétáinak olcsó utánzásaért, mert a Helyzet dicstelenebb, szépségesen véletlenszerűbb!

Hogy világosabban lássuk a sötétséget, le kell szállnunk az Egyéniség cikk-cakkjaihoz. A Hős főbb állomásai:

- napsütéses, falusi mosóteknő - a Természet beszippantása -
- kisváros, kisörömök - alkalmazott szülők átlagos idegbaja - könyvek, piros nyakkendő és eszmei hanyatlás - kifesték, kisnovella - jaj, a haj! - zenés görcsölés a lányokkal - ivászat, anarchizmus, utálatos szüzesség -
- nyáron: arccal a vasútnak! - felvételi: most jönnek a kalandok! - nem jönnek - hallgatókatonaság - kollégiumi izzadság - vizsgahasmenés - szeretkezni jó! - köpni kell!
- az albérlet magaslati levegője - ami a gimnáziumi történelemkönyvből kimaradt - az önmegfigyelés élvezete: ez már a Művészet? - szemle a hanyatló nyugaton - vágyom egy nő után /aki egy hét után is szerethető/ - értelmiségi szeánszok, állott keserv - a tanítás játék, az iskola nem játszótér - mi leszek, ha nagy leszek? - foglalkozása: szerető - államvizsga: ez is megvolt, mégisincs este - ez az utolsó nyár, aztán mindennek vége.

Egyszóval valószínűsíthetjük, hogy a Hős elfoglalta volna a Protekciós Állást, ha nem esik SZ-be, s ez nem köti helyhez, viszont ha eredendően nem erre való, akkor nem esik SZ-be, s ez nem köti helyhez, tehát ott vagyunk, ahol a part szakad.

Megeresztendő az első Nagy Bölcsesség: normális /langyos/ érzelmek kísérik a normális /langyos/ életvitelt, abnormális

/erősebb/ érzelmek kísérik az abnormális /erősebb/ életvitelt. Valljuk meg: Kolhász Mihály úr félelmetes örült, közveszélyesen tisztességes /az önveszélyről nem is beszélve/.

A Hős - mielőtt fintorogna az Olvasó - se nem langyos, se nem erősebb, se nem következetes, hanem mindez egyszerre.

Csupa tagadás: nem akar gyerekgyárban előregyártott elemeket beépíteni a fejekbe, nem akar tragikus alkoholista lenni, nem akar népművelni valami kongó házban, nem akar puha, meleg könyvtárat, és ezt se, meg azt se akarja. Reménytelenül büszkén nézegeti a hirdetéseket, immel-ámmal érdeklődik, jótanácsot fogad el, és még a Művészi sikerért sem kilincsel. Talán a bölli Teljesítmény-Megtagadás betegségébe esett.

Az asszociációk rabjának felidéződik erről a T-M-ről egy filmcím: Az oroszán ugrani készül. Erről meg egy valódi oroszán idéződik fel, amelyik nem készül ugrani egy állatkertben, hanem bal hátsó lábát megemelve, merészen a közönségre célozva, hosszan, nyílegyenesen vizek.

És ez még mindig nem azt jelenti, Tisztelt Olvasó, hogy nincsenek tanáregyéniségek, szigorú alkoholisták, hogy nincsenek lelkiismeretes, mozgékony népművelők, vérbeli, mindentudó könyvtárosok és más egyebek, ez csupán azt jelenti, hogy a Nagy Szent Szellemi Függetlenségből akarva-akaratlan elvész valami, s valami végérvényesen kiköttetik. Enni kell, inni kell, stb. kell, dolgozni kell /bár általános vélemény, hogy aki dolgozik, az nem ér rá pénzt keresni/: mégis mindezekért nem veszélyeztethető az egyetlen, az elképzelhetetlen, létezzhetetlen, de valóságos N SZ SZ F.

Ezért adódhat az a furi helyzet, hogy aki szabadon akarja Szellemét dolgoztatni, az nemigen lehet Szellemi Dolgozó. És ez megint nem azt jelenti, Tisztelt Olvasó, hogy aki

Fizikai Munkát vállal, az a Szellem Szabadságharcosává lép elő, csupán azt jelenti, hogy ha a csodálatos körülmények úgy hozzák, és ha csodálatos akarata úgy akarja, pártatlanul szemlélhet /részvehet, észvehet, vehet, ehet, het/ néhány mindennapos, jelentéktelen dolgot, s ez több, mint sok.

A Művész /?/, a Gondolkodó /?/ természetesen pártjára állhat a Pártolándónak, ha nem abból él. Lásd: a szabad szakszervezetek fizetett funkcionáriusainak, vagy a befutott rockbandák sztárjainak ferdülései.

Valaki azt mondta /EDWARD STACHURA/, hogy az általánosításokkal nem lehet, nem szabad dobálódzni, s hogy életünkben egyetlen általánosítást engedhetünk meg magunknak csupán, a halálos ágyunkon, de jobb, ha még akkor se, ezért most tehát megszégyenülten visszahúzódva utána kéne nézni az apróságoknak.

2: a Regényes Színhely

A Kapu csak egy kapu, semmi fölirat, semmi átejtés, mégis, legalább olyan jó kilépni, mint amennyire nem jó belépni, de szükséges. Jobbra a Portás-magasles: ablak a táskák és fenekek magasságában. A nem meglepetésszerű ellenőrzések még nem derítették fényt arra a nemhivatalos forrásból kiszivárgott hírre, miszerint a Műhely Felsőbbrendű Politikai Munkát is Végző Befutott Szakmunkása minden áldott nap beletulajdonít a kocsija csomagtartójába egy kis Vállalati Szenet: kismagy ember - kismagy szén.

Az aszfalton repedések, lyukak: a targonca zötyög, a rakomány leborul, a rakodó szidja a jó ... istent, életet, utat.

Balra a Kazánház, a Nagy Melegség, amire mindenki vágyakozik, s vágyát beteljesíteni az egyik Fűtő odalép este a Fialat Portáslányhoz, ám vágya nem teljesedik be, szinte kidobják, de megússza. /Ez egy történet volt./ Egy másik történet: hulladékanyagból zsákot varratnak az exportponyvának, hogy ne legyen hulladék. A zsák szűk, a rakodók erőlködnek, aztán /észrevétlenül/ szétszaggatják a zsákokat. Majd a felhúzott zsákokat is szétszaggatják. A megerősített hulladék a Kazánban végzi.

Több a meleg. Nagyobb a füst. A Környezetvédő Hivatal hamarabb büntet.

Azt ne mondja valaki, hogy ezt a történetet nem lehet szeretni: a materialisták szerethetik az anyag körforgásáért, az újítoók az újításért, a hallgatók a szóki-mondásért, a misztikusok a Minden-Egyért, stb. Tehát: fölösleges mentegetőzni.

Balrább /az egyik targoncás nyelvtani remeklése az örökös fokozás/ bejárat, homály, szösz, aztán csattogó szö-vőgépek, vagy mik, nem fontos. Aztán egy csöndes terem, por, eső esetén víz, aztán egy terem, csattogás, szösz,

aztán egy terem, ponyvakupacok, aztán egy terem, eső esetén víz, csattogás, aztán egy öltöző, lábszag, melegvíz, csattogás, lábszag.

És aztán sötét raktárak, egérszag, pálinkásüvegek, por, műanyag-lánchegységek, na és a Műhely, a varázslatos esztergapadok meg a többi. A régi épületek takaros téglasoros párkányokkal, arányos alkattal bizonyítják angol származásukat, az új falak egymásnak dőlnek, mint a részeges putrik.

Az irodaház panel-eleganciával terpeszkedik a sovány, elsózott rózsakert mögött.

A Színhelyhez a fázós téli hajnal sötétje passzol. Ehhez meg a meleg Bungi /értse: pihenő, reggeliző, dohányzó helyiség/ passzol, a rakodók birodalma. A "Bungi" természetesen a dolgozók által használt név, és nem is ironikusan használt név: a Bungiban virágok találhatók, poszterek /egy cseh sör-, egy Brueghel: Bábel tornya-, egy jó seggű Márka-reklám-poszter/, kávéfőző, asztal, padok, vízcsap, tükör, szóval minden, ami kell /kivéve a rádiót, mert az nagyon tilos!/. Itt azonnal jelentkezik az ott-honosság vágya, a tisztaság-kényelem-szeretet, az értékek megbecsülése /lásd: sör, Bábel tornya, jó segg/. Ez a Bábel-torony-ügy különben máig megfejtetlen, s valószínűleg az Örök Titkok osztályába sorolható, mert a dolgosok még nem közölték, hogy miért tetszik nekik: azért, mert nagy, vagy mert mozgalmas, mert sok dolog van rajta, vagy ezekért együttvéve, vagy megmagyarázhatatlanul. A résztvevő persze nem kérdezi meg ezután sem:

- Miért szép?

Tehát: a fázós téli hajnal sötétjében kékes, lomha halak gyülekeznek a 40 wattos égővel megvilágított meleg akváriumban.

3: ki ki/-/csoda?

A fájdalom átjárja a tájat. A hűséges tisztaság fölégeti: s mint tudjuk, a meleg levegő fölemeli a testet /lásd: Montgolfier-testvérek/. Nem felejtethető el e kettős szempont.
Íme.

A csopvez szemében évszázadok begyakorlott sunyisága. EGYÉBKÉNT vidám, kunfajta legény: harmonikázik és iszik, tokája remeg. Ha szekrénybe ültetik, szája szögletén pikánsan bugyog a pálinka. Enyhén rothad a bele, kifogástalanul borotválkozik. A falut elcserélte a kényelmes lakótelepért: a jövő ígérete ő is. Ellopja, ami ellopható, eladja, ami eladható: hiába, ami folyik, az drága. Több ízben megjegyzést tett néhány rossz külsejű egyénre, s a felhangokban mintha a "természetes szépség" adta önbizalom aeol-hárfája rezgett volna. Alapos fejtörést okozott a részvevőknek: a csopvez azt hinné, hogy Ő SZÉP?

A csopvezh igazi férfi: sapkát nem visel, bajsza álláig fut, barkója konzervatív, sosem szenvedett a pattanásoktól /csak itt, csak itt - a vizet sózzák + hipózzák!/, a munkahelyet nem tekinti óvodának, sem kifosztandó banknak, pontosan dolgozik, otthon a fólia hozza a pénzt, de volt már négyese is a lottón, egyszer-kétszer megcsalta a feleségét, nem iszik, a dohányzásról leszokott, s még a Főnöknéninek is visszabeszél /ritkán + pajkosan/.

Büszke erő sugárzik magyarosan tömött tagjaiból és mondataiból. Összehasonlíthatatlanul finomabb sunyi, mint a csopvez, hiába, az árnyalatokat még nem értékeli a durván tagolatlan munkahelyi demokrácia.

Pörsing úr /nevét félelmetes lassúságáról kapta/ afféle nagydarab beatnik, ismeri az Omega és az Illés együtteseket /a régít/, nem iszik, nem dohányzik, óvatosan dolgozik, ami különösen a vagonban észlelhető, amint a 120 kg-os

bálát fejmagasságba emelik, hogy fölrakják a 3. sorba, és Pörsing úr csak tapogatja azt a dagadt dögöt, a mellette álló részvevő fejét elönti a vér, füle zúg, belei kitüremkednek a nadrágszíj fölött, lába remeg, gatyája ázik, szédül és szépeket gondol, míg végre helyére kerül a munka tárgya, s jöhet a jól megérdemelt lihegés. Pörsing úr fogazata ritkás /bár ép/, arca sima, s ez valami fiús bájt kölcsönöz ennek az érett, mosolygós, magyar családapának.

Tóni úr, a rangidős szépfiú, közel a nyugdíjhoz /a kertes családi házban eltöltendő nyugdíjhoz!/ bátran indulhatna bármely férfi-szépségversenyen: az izmos testen feszül a bőr, tartása katonás, járása ruganyos, táncos léptei csak a munka közeledtével macskásodnak el: nem iszik, nem dohányzik, nem kávézik, enyhe gyomorfekélyét senki nem olvasná ki derűs rókaképéből: "Pszihihhi" /így nevet: lehetne ez jelszó is/. De ne ironizálkodjunk - a lustaság alapvető jog, főképp olyatén egyéneknél, mint Tóni úr, aki az ötvenes években töltötte le katonaidejét, volt vagonkirakó, gazdálkodó, miegyéb. Biztos derűjét három dolog szakítja szét: 1. ha "svejcijét" lekapják, földre ejtik, 2. ha Gatyá Tóninak szólítják, 3. ha nehezebb, vagy ugyanolyan munkát kap, mint a többiek.

Ferkó úr, az ifjú bajúszkirály, a brigád bohóca, bütykös ujjaival és ritkaságszámba menő, jókora férfiúi díszével tűnt ki.

Egyébként mostohafia Tóni úrnak, ez azonban kb. 1 hónapig homályban maradt a részvevő előtt, aki nem értette, mért kíséri röhögés Ferkó úr előtt Tóni úrra tett megjegyzéseit.

Géza úr, a jóságos, kövér parasztgyerek, 1 újszülött fiú apja, almatermelő, a legszorgalmasabb rakodó, a leginkább hajlamos az önérdékképviselőre /pl. az egy báláért járó csomagolási pénz - 7,50 Ft - emelésének - természetesen

A Raktáros úr kisfia apja szárnyai alatt dolgozik /vagy legalábbis annak közelében/. Hasonlítanak egymásra, mint egyik zsírosbödön a másikra, csak a fiú motor- és autóbuzeránst, ezekhez talán ért is /azért leginkább a sefteléshez/, míg tisztelt apja csupán minden mozdítható hazamozdításában jártas.

A Mama /ne csodálkozzon senki a név feudális csengésén: ez van!/, vagyis a Főnéni, ez a bátor sasorrú, fölül szikár, alant terebélyesebb hősnő, aki e családias vállalkozás /szoc. brigád/ élén áll, érti a kor szavát. Bátran káromkodik, túllépve a képzavar határait /pl. a saját "kis férfi nemi szervét" emlegeti - bár ki tudja?/, bátran elvállalja a feladatot, amit rábíznak, s a brigád csinálja meg, a pluszpénz ígéretében /ami vagy van, vagy nincs, de olyan kicsike többnyire, mint amilyen nagy a kézfogás/, bátran megajándékozza a Főnökét, a Főnökök Főnökét, fölhasználja informátora /a csopvez/ információit, csíp, élénkít, lecsesz, sőt kicsesz /pl. a nagyszájú Géza úrral/, majd gálántkodik: az év végi hajrá után meghívja "fiait" egy marhapörköltre, s ő állja azt /ne szóljunk arról, hány marhapörkölt kerülne ki a vállalati mellékesből + a jutalomból; az adatok ködbe vesznek/.

4: történet

Hallható a büfében, reggeliért sorban állva. Előadja Juliska /férjes asszony/, hangosan, a barátnőjének, hogy mindenki értesüljön a nagy eseményről. Hogy tisztán lássunk: Jancsi, a másik főhős, nős férfi, és nem Juliska a felesége. Az ígért történet: Jancsi és Juliska kettesben töltötték az előző estét. Egy tucat tojásból rántottát sütöttek, megittak hozzá egy üveg diólikőrt. Aztán addig keféltek, míg a 7. menetben le nem estek az ágyról.

5: a szokás hatalma

Hétfő. 5 óra 45 perc. T. úr belép az öltözőbe. Jobb kezében koszos, virágmintás szatyor. Hangosan köszönti a szembejövőt:

- Maga bén va, ... úr?

Kedd. 5 ó 45 p. T. úr belép az öltözőbe. Jobb kezében koszos, virágmintás szatyor. Hangosan köszönti a szembejövőt:

- Maga bén va, ... úr?

Szerda. 5 ó 45 p. T. úr belép az ölt-be. Jobb ke.-ben koszos, virágmintás sza. Hangosan köszönti a szem.jö.-t:

- Maga bén va, ... úr?

Csü. 5 ó 45 p. T. úr be. az ölt.-be. Jobb ke-ben koszos, virágmintás sza. Hangosan kö. a szem.jö.-t:

- Maga bén va, ... úr?

P. 5 ó 45 p. T. úr be. az ölt.-be. J. ke.-ben ko., vi. min. sza. Han. kö. a szem.jö.-t:

- Maga bén va, úr?

Szombat. Délelőtt. T. úr távolról hangosan köszönti a Karácsony és Újév közti napokat előre ledolgozó rakodókat:

- Na mi va?

Ennyi.

6: esésben

Megesik, hogy elesik. A megrakott IFA oldalát képtelenek voltak lezárni, hiába nyomorgatták hárman is. A r/észvevő/főlmászott, hátát nekivetette a ZIL oldalának, lábát az IFA-nak feszítette, áthidalta a levegőt és benyomta az oldalt. Bizony, elismerésszag terjengett, s ezt eloszlatni

a szépséges csopvez megrángatta a r lábát, aki valahogy félkőnyékkel lógott a kocsin. A rángatástól elvesztette az egyensúlyát, megindult fejjel lefelé. Hidegen megszemlélte a másik teherautó éles sárhányóját: helyes kis eredménye lesz, ha ide veri be a fejét. Jött a nagy puha zuhanás, érzéketlen repülés, mintha egy szippantásba beleférne egy erdő lehellete, az érzékelés kiterjedt, az orrlyuk és a pillanat kitágult, a tér pedig egy közeledő sárhányó csatornájává szűkült.

Félelem: o. Akarat: o.

S mint valami tetszetős történet, váratlanul-várva-vártan megfordult az események forró palacsintája, azaz a r hátát mutatta az éles sárhányónak, az végighasította pufajkáját, s egy puffanással földet ért a repülő ember. Az L alakban kiszakadt kabátot megvarratta, s így már két L betű tulajdonosának tudhatta magát /a másik L betűt barátnője varrta belülré, ugyanolyan szélességben és magasságban, még annak idején, rejtett jelnek/. Nem felejthető a megejtő esetlenség kettős szempontja.

A strandon szerényen járt-kelt. Karcsú, izmos alakja így is feltűnést keltett bizonyos körökben: a magányos, ámde ápoltság körében. Csónakjába fölvevett egy fekete-fehér fürdődresszes, sötét hajú, villogó fogú, rugós mellű nőt, aki - amint beljebb eveztek - azonnal levetkőzött, és combjait a strand sikeres mindenese felé tárta. A férfi megmártotta ujjait a ropogásra piritott színekben /TECHNICOLOR/, és elragadtatásából verejtékesen kihátrálva azt mondta:

- Köszönöm, van már barátnőm, nem tehetem, köszönöm.

A nő zavartan felöltözött, a férfi kilépett a partra, belekeveredett egy verekezésbe a sörözőnél. Mint kidobóembernek, bizonyítania kellett, bizonyított is, aztán kidobták, már nem emlékszik pontosan, miért.

Útja kopár, köves fennsíkon vezetett, a napszél zizegettette a homokot, a nap füstölt, visszhangzott a száraz csöndben. Kétoldalt két szimmetrikus, mellszerű sziklás domb. Baloldalt, a látómező szélén, mint egy portölcsér, hangtalanul föl-kúszik a dombra egy vadászgepárd. A gepárd áll a dombtetőn, a férfi áll az úton, a gepárd lusta ugrásokkal úszik le a baloldali dombról, a férfi lihegve csörtet föl a jobboldalira, a távolság csökken, a férfi meglátja a neki előkészített, földbe vájt, sziklaboltozatos kriptát, ami a kiáradó sápadt-kék neonfénnel hívja föl magára a figyelmet. Beugrik a szűk kamrába, hátát nekiveti a frissen rakott falnak, lábát a dróthálós üvegajtónak feszíti, áthidalja a kriptát és kinyomja a befelé furakodó gepárdot. Nem felejtí el az üvegen enyhén szétlapuló mancsok látványát, ahogy kérnek és követelnek, és ostobán megtorpannak az üveg rejtélye előtt: erőszakos és független szőrvirágok. A férfi kegyetlenül feszíti az üveget, arca eltorzul, combja begörcsöl, ki sem egyenesedhetik szabadító börtönében, nevetethnékje támad /a szuszos műanyagpadlón sápadt-kék tócsák/:

- De jó így bezárva. Minek is engedtek szabadon? Itt talállok valamit.

Körülnézett, amennyire helyzete engedte, semmit sem talált, csak magát látta erotikus alulnézetben saját izzadságában. A gepárd nyilván megunhatta az ácsorgást a gusztusos, de megközelíthetetlen férfi előtt, föl-alá járkált a kriptakörnyékén, a domb lankásabb részén. A férfi kifújta magát, ellazította combját, előlépett a forró kriptából. A gepárd alatta állt, nézte, izmai megfeszültek, a férfi lehajolt, átölelte a követ /lehetett vagy fél mázsa/ és a gepárdhoz vágta. Lekaszálódott szépséges áldozatához, és öntudatosan azt mondta magának, látva a sziklákra kent agyvelőt:

- Megdöglött. De hogy viszem haza? Ki hiszi el, hogy kinyírtam egy gepárdot pusztá kézzel, ha nem viszek haza semmit?

Megmarkolta a két hátsó lábat, jobb vállára húzta a döglöt, és nyögött egyet:

- Uhm.

Az állat szétroncsolt feje minduntalan beleakadt a kövekbe, a prém alatt gőzölgött a férfi, a súly megszedítette a zörgő hőségben. Ledobta a tisztátlan trófeát az út közepére, belerúgott:

- Nem viszlek tovább, nem, nem, nem. Rohadj meg.

A tetem rohadt is már, a férfi valami éles tárgy után nézett, amivel lenyúzhatná. Talált is egy L-alakú, jó fogású, csipkés élű kemény követ, s ezzel aztán szaporította a tétel bizonyítékait, miszerint "legszebb álmaink is megvalósíthatók".

Viszont legszebb álmainkat is kisiklathatja egy piros folt az alkaron. Viszket: vakarjuk. Növekszik. Dühösen vakarjuk. Nő-nődögl. Helyes kis rücskök emelkednek ki félkaréjban. Viszket: megütjük. Aztán feladja, orvoshoz megy. A vakolaton foltok, a mennyezet elérhetetlen magasságokban, a deszkafallal elkerített fedetlen öltöző mögül időnként disztिंगvált röhögés hallható, szemben egy fekete kazánajtó löki homlokának a meleget, senki nincs ott rajta kívül, tehát sorba áll. A kövérkés orvos izzad, kijön, följebb tolja a fekete műanyag-keretet, bemegy, kijön, savat csöpögtet a vörös foltra, a bőr füstöl, perforál, a folt marad. Kenőcsöt hoz, kötést, tapaszt, vág és ragaszt, izzad. A karon egy csatatér friss hányásai, tölcseirei, szemete. Az orvos följebb tolja szemüvegét, kinyitja a kazánajtót, izzó szenet vesz fogójába, a sebhez közelíti. Az eredmény késlekedik, akár a fájdalom. A túlfűtött helyiséget átjárja a gyógyszer- és füst- és izzadságszag.

A doktor följebb tolja szemüvegét:

- Alkalmaznunk kell a fehér eljárást. Kérem, lépjen be az öltözőbe!

A férfi belép, az ajtó záródik, ó a falak bezárta négyzet közepén áll, az orvos megnyomja a gombot. Az üvöltő fehér fény testének legrejtettebb celláját is áttöri, méterekre földobja, és tartja a plafonhoz szegezve, megfosztja ruháitól és testének minden színétől, míg a rettentő nyomás alatt derengő, kocsonyás fehér plasztikká nem formálódik az anyag.

Akkor puhán leereszkedik a megfoghatatlan lift, a férfi kiléphet az öltözőből, köszönetet mondhat az izzadó, örökké elfoglalt orvosnak /esetleg pénzt is adhat neki, amit az - tekintettel az SZTK-keretre - természetesen nem fogad el/, az ajtón betóduló, előbb az orvos felé hajlongó, majd a férfit meglátva hirtelen elnémuló, és orrlyukakból kimereődő szűrrel tüntetően meghökkent tömeg sorai közt immár győgyultán, habár érzéketlenül és meztelenül távozhat.

7: a kézierő előnyei

A hős fölhúzza a hálóvá kopott máltai kordbársonynadrágot, a lengyel keki anorákot, a cseh kosárlabdacipőt, bal kezébe zöld, 20 literes, orosz műanyagkannát, jobb kezébe fehér, 20 literes, magyar műanyagkannát fog, s teljes fegyverzetben nekivág az útnak.

Most valahogy ecsetelgetni kéne a reménytelen lendületet, a keserű lobogást, a fickós örömet, ahogy megáll az ősi Kapuk előtt, ahogy nekikészül magába lépni, amint ezt dudogtatja a hideg, téli esőben:

- "Ki tudja, hol van, /az az álmodás,/ mikor egy tangó/volt a vallomás".

Egyedül van, rugalmasan, keményen, hosszút lép. S minél inkább fázik a keze, annál inkább dúdol egy dalt, amit régi nyáron, a FÜSZÉRT-nél hallott, attól a kocsikísérőtől, aki vele hátaltatta föl az egész rakomány lisztet, rizst, miegyebet a Vágóhíd soha véget nem érő lépcsősorán a szakadó esőben:

"Nosztalgiát, igen nosztalgiát/sodor a városban szerte a szél". Erről aztán rögtön egy lány jut eszébe, meg egy ún. magzatelhajtás, és az, hogy ezentúl mindenért meg akar dolgozni, a mindez nyílegyenesen vezet a 2 km-re levő benzinkúthoz.

Itt vagy várni kell, vagy nem kell várni: most nem vár, ellenőrzi, hogy a műszer követte-e az árrendezést, igen, már 4,80 a fűtőolaj, rendben, indulhat a töltés. Csúszik a csap, megöntözi nadrágját, cipőjét, az aszfaltot, mordul a kutas:

- Nem locsolunk.

- Dehát én fizetem, nem? - gondolja, visszaakasztja a csapot, fizet, nem akar borraavalót adni, hiszen a benzinkutas semmi munkát nem végzett, mégis, amikor a kék overallban nyúlós másodperceket kutat a kéz apróért, legyint magában, legyen.

- Ez is egy csapda - gondolja, s megindul a teli kannákkal a párás üvegek mögül fönntartással, megütközéssel, csipetnyi lenézéssel bámuló jóltáplált szemek sorfala előtt.

Hideg van, a hideg víz még rátesz egy lapáttal, dermed a kannát markoló kéz, vörösödik.

- Erted, meg azokért, akik mocskosak, fáradtak - gondolja addig, amíg először be nem görcsöl a keze, válla, s leginkább az alsókarja. Leteszi a kannákat. Most jut eszébe, hogy nem szent küldetést teljesít, hanem fűtőolajat szállít magának és neki.

Jön a gyűlölet, a harag:

- Az ártatlanságod tudatlanságodból ered.
- Anyám nem kérte ki véleményemet a születésemet illetően.
- Senkire nincs szükségem.

Irhabundás autósok vetnek rá ködös pillantásokat, legszívesebben utánuk eresztene egy sorozatot. Hova tűnt a reménytelen lendület, a keserű lobogás, a fickós örömről nem is beszélve?

A választ nem fújta el a szél. Ötven méterenként megáll, rázza a karját, sár és víz, nem számít:

"Hol lehet ő, /vajon hol lehet ő?"

A katonaságra is készült, futott, nem engedhette meg magának, hogy panaszkodni hallják, s épp azt tette, amit vártak tőle, ez is egy csapda. Kinyitja az ajtót, fájdalom, égő kezeiből kicsúsztatja a kannákat, leül a hideg konyhában, rágyújt.

Aztán előnti a megérdemelt szeretet minden névtelen és minden megnevezhető, csodálatos ember iránt, aki van, s legfőképpen iránta. Kavarog a füst, míg elő nem hívja a kő- és faarcu férfit, aki így válaszolt a kérdésre

/"Mit üzen az utókornak?"/:

- Csókolgatom őket.

8: utószó

A lövés, melyet földi célpontra adunk le, s melynek eredménye a magasan fölöttünk húzó harci helikopter pilótája jobb fülének alsó széle közepén egy kis csipke formájában jelentkezik, tehetségünk biztos jele.